

8 1967
spalis

EGLUTÉ

eglutė

1967

8

spalis

ilustracijos

Aldona S. — psl. 1, 3, 5, 22
V. Balukienė — 6
S. M. Eucharista — 7, 8, 10, 18, 19
E. Muliolienė — 9
P. Osmolskis — 12, 13
B. Gedvilienė — 15
A. Čeponytė — 21

turinys

Vėjo pyktis	3
Gintarė I.	
Raganos kalnas	6
Pušėlė	
Kiškis	9
K. Jakubėnas	
Puputis keliauja i EXPO	10
Linutė	
Saulės zuikutis	12
A. Saudargienė	
Narvydo nuotykių	15
J. Šulcas	
Linksmiau	17
Rudenėlis	18
Linutė	
Vienas vyras ne talka	19
J. Slėnys	
Mislės	21
Išdykusi Pūkutė	22
V. Frankienė	
Pupučio vasarinis dienoraštis	26
Arbūzo galvosūkis	28
Pagyrimą laimėję rašiniai	29
Penktoji "Eglutės" šventė	32

vienintelis lietuviškas vaikų laikraštėlis pasaulyje

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

SPAUSDINA
IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

KAINA: metams — \$4.00
atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ"
Immaculate Conception Convent
Putnam, Connecticut 06260

DĖMESIO:

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

VĖJO PYKTIS

Gintarė I.

Obels viršūnėje kabėjo paskutinis obuoliukas. Jis net gana linksmai suposi ant šakos. Nuo pat ryto vėjas purtė, kratė obelį. Jis tampė, tāsė jos šakas, bet obuoliuko vis negalėjo nuskinti.

Vėjas labai supyko.

— Tas susitraukęs, susiraukęs obuoliūkštis drįsta manęs nepaklaustyti! — sukaukė jis devyniais balsais ir nuūžė toli, toli į žiemų šalį.

Ten vėjas susirado storą, minkštą debesį. Jis buvo parimęs ant kalno viršūnės ir miegojo.

— Kelkis, snaudaliau! — sušvilpė jam vėjas.

— Kad dar ne laikas snigti... — gynėsi debesis. — Duok bent truputį pailsėti!

Bet vėjas grybštelėjęs jį už skverno, nutempė nuo kalno. Plukdė debesį vėjas virš laukų, stūmė miškų viršūnėmis, rideno nuo vieno kalno ant kito, kol atvarė virš mažo miestelio.

Čia dar žydėjo kelios gėlytės.

Čia voveriukai rankiojo gileles.

Čia obuoliukas suposi obels viršūnėje!

Vėjas buvo pavargęs nuo ilgos kelionės. Pakabino jis debesį ant bažnyčios bokšto, o pats nuskubėjo pajūrin sustiprėti.

Jis labai mėgo jūrą. Niekas čia netrukdė jam lakstyti — medžių šakos nedraskė šonų, nebuvo fabriku, į kurių kaminus nusibrozdintų sau nosį. Nardė jis, dūko, kol vanduo apačioje baltai suputojo. Tada vėjas nutarė, kad jau užtektinai sustiprėjo, ir grįžo miestelin.

Užšokęs ant stogų, suvirpino visas televizijų antenas, paklabeno namų langus, ir sukaukė:

— Žiūrėkit, ką aš galiu! Atvariau šaltį su sniegu, ir dabar tikrai nutrauksiu tą obuoliūkštį! Aš viską galiu! Viską... galiu... galiu... galiuūūū!

Atkabino vėjas debesį nuo bažnyčios bokšto ir pradėjo švaistytis juo, lyg didžiule pagalve.

— Sakiau, kad dar ne laikas... — prieštaravo debesis.

Tačiau vėjas jį stumdė, draikė ir kedeno, kol iš debesis pabiro baltos, minkštos snaigės.

— Leisk mums nuplazdėti lėtai, kad vaikučiai galėtų pasidžiaugti, — prašė snaigės.

— Nenoriu kad vaikai man po kojų maišytusi! Tegul sau tupi namie ir žiūri pro langą, kaip aš obuolį skinsiu.

— Mes pirmosios snaigės! Mes turime tyliai nusileisti, kad neišgąsdintume pilkų žvirbliukų.

— Tegul ir jie dreba sušalę krūmuose! Per daug triukšmo kelia, kai linksmi, — sukaukė vėjas.

Ir vėjas stumdė, švaistė jas, daugiausia taikydamas į obelį. Snaigės klojo žemę nelygiais lopais. Vienur matėsi žolė ir šaligatvis. Kitur vėjas galias pusnis sustūmė.

Daužėsi jis į namų sienas visą popietę. Lakstė telefono vielomis. Lankstė, kankino obelį, bet obuoliuko vis negavo. Nuo šalčio obuoliukas dar labiau susitraukė, bežiūrėdamas į vėją dar pikčiau susiraukė. Pagaliau vėjas visai susiplėšė skvernus į obels šakas. Bešėldamas, bedūkdamas

— pailso. Išsipešiojo ir pavargo. Darėsi silpnesnis ir silpnesnis, kol pavirto į visai mažytį, švelnų vėjelį.

Nutūpė vėjelis ant televizijos antenos ir pirmą sykį ramiai apsidairė. Net pats nustebo pamatęs, kiek jis netvarkos buvo pridaręs. Nebesimatė nei vienos gėlytės, kažkur sulindo ir voveriukai, o žemė buvo nudrabstyta sniego kunkuliais ir medžių šakomis.

Pilkasis debesis tingiai kratė paskutines snaiges. Jos leidosi tyliai, lygiai. Pamažu dengė visą žemę, stogus ir medžius. Artėjo vakaras. Žmonės languose užžiebė žiburius, ir debesis užsnūdo virš miestelio, o vėjelis tebekiurksojo susitraukęs. Net kojas sušalo, betupėdamas ant apledijusios antenos. Pradėjo vėjelis dairytis, kur čia įsmukus pasišildyti.

Netoliese pamatė aukštą klevą. Jo kamiene juodavo drevė.

— Lįsiu ten, — pagalvojo vėjelis.

Ir nustraksėjo jis klevo šakomis prie drevės. Kyštelėjo vidun galvą. Ten buvo šilta ir tyku. Drevės gilumoje, į lapus įsirausęs, miegojo voveriukas.

Nudžiugo vėjelis. Pasišpyrė medžio šakon, ir šmurkštelėjo vidun. Palindo jis po lapais, prisiglaudė prie voveriuko nugarėlės, ir užmigo.

RAGANOS KALNAS

Pušelė

Rudenio nakties glėbyje skendo namai. Medžių šešėliai šmėkščiojo gatvėse, virpėjo telefono stulpais, šokinėjo šaligatviuose. Stogais slinko šalto vėjo bangos — langus suvirpindavo, į duris paklebandavo.

— Mamut, mes jau lovose. Ar bus pasakėlė?

— Dar Algio nėra. Ir Nastutės lova tuščia.

— Algi, Nastute, greičiau į lovą! Ši vakarą bus labai baisi pasaka!

— Vaikučiai, pirma maldelė, paskui pasaka...

Subildėjo durys, susisuko antklodės ir vaikai buvo lovose. Nosytės, lyg paukščiukų snapukai, kyšojo iš šiltų apklojimų.

— Mamut, jau, jau... mes visi čia...

Ir mamutė pradėjo:

— Senai, labai senai tai buvo, kada karaliai dėvėjo karūnas, nuaustas iš saulės spindulių. Tada saulytė tekėjo iš vakarų ir leidosi rytuose, o medžiai buvo tokie aukšti, kad įsilipus į viršūnę, matydavai, kas darosi kitame pasaulio krašte. Kalnai buvo tokie dideli, kad užlipus ant aukščiausio, galėdavai saulytę nusikabinti nuo dangaus ir pažaisti, kaip su auksiniu kamuoliuku. O žvaigždžių milijonai — galėjai rinktis kokių tik norėjai: didelių ir mažų, šešiakampių ir penkiakampių, auksinių, sidabrinių ir net gintarinių.

Viename tokiam kalne, ant kurio užlipus galėjai prisirašyti žvaigždučių kiek norėjai, apsigyveno sena ragana. Ji buvo taip sena, kaip senas pasaulis. Plaukus ji šukuodavo kartą per šimtą metų, o jos oda buvo kaip šimtamčio ąžuolo žievė. Aukštų medžių tankumyne ji pasistatė sau namus, apsitvėrė šluotom, apsisodino grybais su raudonom galvomis ir baltais taškučiais, atžymėti, kad tai raganos grybai. Kai žmonės į tą kalną įkopdavo pagrybauti, užvalgę tų grybų, išmirdavo kaip musės. Užtat tuos grybus praminė "musmirėmis".

Raganos kalno papėdėje gyveno Jurgiukas ir Katrytė. Vieną dieną jiedu panorėjo prisirašyti žvaigždučių. Jie pradėjo lipti į kalną. Lipo, lipo ir pagaliau pasiekė viršūnę. Ragana tuo tarpu miegojo, išsiraususi skylę kalne. Kai ji užmigdavo, išmiegodavo bent dvyliką mėnesių.

Jurgiukas ir Katrytė nusikabinėjo žvaigždutes ir prisidėjo pilnas kišenes. Dar apsikabinėjo kaklą, prisegė į plaukus, apsimastė pirštus. Vaikai patys atrodė kaip žvaigždutės.

Staiga ragana pabudo ir atsiduso. Kalnas sudrebėjo. Ji pajuto, kad kalne esama žmonių.

— Aaaa, tai bus, tai bus, — sučepsėjo ragana. — Senai žmogaus koja čia bestovėjo! — ir ji iškišo savo didelę, kampuotą nosį, ilgą kaip dramblio, pauostyti šviežios žmogienos.

— Aaaa, aš miegu, o čia svečių esama... che-che-che, — sukliko, ir visi kalnai aplinkui suvirpėjo. — Reikia gi pasidabinti, svetelius priimti, che-che-che.

Ragana paėmė devynias šluotas, tokias dideles, kaip šimtamečiai gluosniai, ir pradėjo šluoti kalną ir visus namus. Kai tik pasukdavo šluotą, pakildavo toks vėjas, kad medžiai linkdavo. Bet kai ragana įsismagino ir pradėjo šluoti visom devyniom šluotom, pakilo tokia baisi audra, kad kalnas tratėjo, braškėjo, medžiai nulinko iki pat šaknų. Lapai sukosi sūkuriais, virpėjo ir blaškėsi, virš kalno

KIŠKIS

K. Jakubėnas

Kiškis vaikui:
— Kyku-kyku.
Pilnas miškas
Baravykų.

Baravyką
Kiškis rovē —
Baravykas
Ji pargriovė.

Kiškis griuvo
Palei mišką,
Susiplėšė
Kelnių kišką.

Kiškis griuvo,
Buvo juoko —
Klausk gegutės
Ir apuoko.

šokdami raganų šoki. Ragana šlavė ir šlavė, iki neliko nė vieno lapo ant medžių šakų, iki žvaigždutės susiraizgė, susimaišė virš kalno viršūnės. Kai kalnas buvo nušluotas, nuvalytas, ragana pamatė, kad nebėra nei Jurgiuko nei Katrytės.

Audrai pakilus, vaikai pradėjo risti nuo kalno. Jie ritosi, ritosi tiesiai į jūrą kalno papėdėje. Jiems besiritant, žvaigždutės kišenėse susitrynė ir ėmė byrėti lauk. Pribyrėjo, pribyrėjo pilna jūra. Vanduo tyras, skaidrus ir permatomas kaip perlas, o jame nardo Jurgiukas ir Katrytė, žaidžia su žvaigždučių atplaišom ir mėto jas į krantą.

Žmonės praminė tą jūrą Baltijos Jūra ir rinkdavo žvaigždučių gabaliukus jos pakrantėje, nes jau nebegalėdavo įkopti į aukštus kalnus pasiraškyti.

O ragana savo kalne dar tebelaukia svečių. Kas dvylika mėnesių ji pradeda kalną šluoti devyniom šluotom. Tada medžiai užia, traška, lapai krenta, ir žmonės sako, kad ruduo ateina. Tas kalnas gi, vadinasi Šatrijos Raganos Kalnas.

PUPUTIS KELIAUJA Į EXPO

Linutė

Puputis užsimerkė, suskaičiavo ligi tiek, kiek mokėjo (tik ligi septynių) ir vėl labai greitai atsimerkė. Nuostabu — viskas tas pats. Jis sėdėjo kažkokioj pintinėj ir važiavo.

— Aš, Puputis, tikrai važiuoju į EXPO! — dainavo sau Puputis. Kadangi mašinoj važiavo linksmi žmonės ir taip pat juokavo ir dainavo, nieks jo negirdėjo. O jei ir būtų girdėję — tai kas?... Juk joks protingas žmogus Pupučio iš mašinos neišmes!

Puputis nežinojo, kaip jis ton mašinoj ir ton pintinėn pakliuvo. Jo mamytė viską sutvarkė. Gera turėti mamytę, kuri apie tokius reikaliukus nusimano.

— Pavilionai kaip balionai! — vėl dainavo Puputis.

Nei jis žinojo, kaip tie pavilionai atrodo, nei ką. Bet kelionėj reikia ką nors dainuoti, ir jis negalėjo nieko geresnio sugalvoti...

Pagaliau — po keturiolikos dainų ir keliolikos įdomių sapnų — Puputis atsirado Montrealyje. Jis laimingas išsi-rioglino iš savo pintinės ir iš mašinos. Ir štai — EXPO!

Pupučio snukutis prasivėrė. Akys beveik išsprogo. Uodegytė nutirpo.

Jis nežinojo, kurion pusėn eiti. Gaila, kad negali visur iš karto. Puputis sekė žmonių kojas ir bėgo iš paviliono į paviloną.

— Ai-ai-ai! Kiek tų visokių kraštų sviete! — stebėjosi Puputis, norėdamas išmintingu pasirodyti. Juk išmintingi žmonės taip ir šneka.

— Kažin ar ir pelės kituose kraštuose kitaip atrodo?... Greičiausiai nesusišnekėčiau.

Važiuodamas mėlynu traukinuku, Puputis visai netyčia susitiko prancūzišką peliuką. Jis šiaip taip suskaitė "Pierre" ant peliuko tamsiai mėlynos biretės. Peliukas žemai nusilenkė ir pasisveikino:

— Bonjour!

— Labas! — atsakė Puputis, taip pat žemai nusilenkdamas.

Abu patapnojo viens kitam per petį ir išsiskyrė. Kiekvienas, mat, turėjo savus reikalus.

Puputis visą mielą dienele išvaikštinėjo po pavilionus. Tik vienas atrodė kaip balionas — Amerikos. Ir dar koks balionas — milžiniškiausias stiklinis!

Pagaliau Puputis atsisėdo prie pačio didžiausio ir gražiausio fontano pailsėt. Fontanas purškė vandenį ir kažką dainavo — turbūt prancūziškai, nes Puputis žodžių nesuprato.

Puputis prisiminė Pierre.

— Ale ot! Jis visai normaliai atrodė, nors biretę nešiojo ir kitaip kalbėjo, negu aš. Kaip ten jis "labas" sakė... Bon-sūr?..., ar kažkaip panašiai...

Pailsėjęs, Puputis dar kartą gerai apsidairė ir ėmė ieškoti traukinuko namo. Užsilipęs į stotį, pastebėjo, kad kažkas jam moja. Kažkas su tamsiai mėlyna birete. Pierre!

Ir Puputis jam pamojo.

Tai tau keistenybė ir įdomybė! Prancūziškas mojimas ir lietuviškas mojimas tą patį reiškia: sudiev! Pierre net nusiėmė biretę ir ja pamojo. O tai reiškia: sudiev, drauge!

SAULĖS ZUIKUTIS

Ava Saudargienė

(Skirta Algučiui K.)

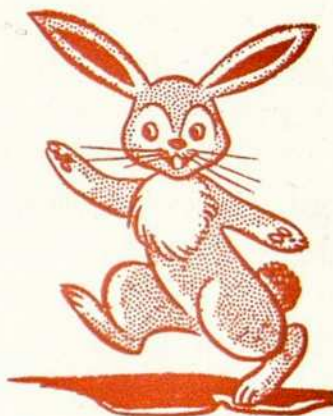

SAULĖ anksti atsikėlusi, nusiprausė skaistų veidą ir, sušukavusi ilgus plaukus, paleido juos į žemę, kad šviestų ir šildytų. Taip apsitvarkiusi, savo auksinius zuikučius pasodino ant debesėlio ir liepė žaisti, o kad debesėlis nenuplauktų kitur, pririšo jį vienu plauku prie savo auksinio sijono.

Zuikučiai, vieni palikti, pastatė ilgas auseles, pakėlė trumpas uodegeles sidabrinio pamušalu pamuštas, ir ėmė žaisti: kūliais vertėsi, rateliu bėgiojo ir oželiais šoko. Kai pavargo, susėdo debesėlio vidury ir dainavo —

Ai-da, ai-da,
Auksinės Saulutės
vaikučiai — zuikučiai!
Ai-da, ai-da,
liū, liū, lia!
Mūs namučiai
ši sala!

Nei į Marsą,
nei į Venus
neina mūsų raketa.
Ai-da, ai-da,
liū, liū, lia!
Mums į žemę —
nevalia!

Plaukia, plaukia
debesėlis.

Žvaigždės rodo jam kelius.

Ai-da, ai-da,

liū, liū, lia!

Mylim savo namelius!

Vienas zuikutis nenorėjo nei šokti, nei dainuoti. Užvertęs galvutę žiūrėjo į mėlyną dangų ir stebėjos, kiek daug yra jame žvaigždelių. Suskaičiavo penkias Pietų Kryžiaus žvaigždes ir susimaišė. Pradėjo skaičiuoti iš naujo. Skaičiavo, skaičiavo ir niekaip nesuskaičiavo. Tada jam parūpo kas yra po debesėliu. Pasikorė ant debesėlio krašto ir didelėm, nustebusiom akim žiūrėjo į Žemės rutulį, kuris erdvėje riedėjo.

— Ops!

Paslydo kojytės, uodegytė užlūžo ir zuikutis nuvirto nuo debesėlio! Griebė debesėlio kraštą, bet nepasiekė, tik uodegytė užsikabino už Saulės plauko ir, žiūnū — ėmė slysti žemyn! Jo riksmo negirdėjo nei Saulutė, nei broliukai ir sesutės ant debesėlio. Žemė traukė vis stipriau ir jis slydo vis greičiau.

Apsvaigęs nuo greičio ir baimės, zuikutis nustojo sąmonės.

Kritęs ant žemės, Saulės zuikutis pramušė skylę ir įkrito į požemį. Požemio rūmuose gyveno karalaitė Tamsutė. Ji ir rado Saulės zuikutį. Slaugė, bučiavo, glostė kol zuikutis visai atsigavo.

Tamsutė parodė Saulės zuikučiui savo didžiulius rūmus, leido žaisti visais žaisliukais, juokino, linksmino, o jis vis buvo liūdnas.

— Kas tau? — klausė jo Tamsutė. — Ar tau čia negera?

— Labai gera, — dėkingas atsakė zuikutis.

— Tai kodėl nedainuoji? Kodėl tu liūdnas?

— Aš noriu namo...

— Namo? Dabar čia tavo namai! Argi čia nėra geriausia ir gražiausia?

— Čia geriausia ir gražiausia, — mandagiai atsakė zuikutis, bet pridėjo vos girdimu balsu: — Tik namuose geriau ir gražiau.

— Aš tave išgelbėjau! Tau viską daviau! Pasilik pas mane! — prašė Tamsutė.

Zuikutis dėkingai nusišypsojo ir ėmė žaisti naujais žaisliukais. Dainavo linksmas dainas, bet jos liudnai skambėjo; šoko gražiausius šokius, bet kojytės nedarniai judėjo ir uodegytė visai nusviro, net sidabrinio pamušalo nesimantė. Tamsutė vis naujus žaislus jam dovanojo, vis labiau mylėjo. Zuikutis darėsi vis linksmesnis ir linksmesnis. Laiminga Tamsutė manė, kad jis jau visai pamiršo Saulę, broliukus ir sesutes.

Vieną tylią naktį, kai visa Žemė miegojo, staiga pabudo Saulės zuikutis. Atsikėlęs klaidžiojo didžiuliuose Tamsutės rūmuose vis liūdnesnis ir liūdnesnis. Pagaliau atsėdo tolimiausiam rūmų kampelyje ir ėmė nesulaikomai verkti ir šaukti:

— Aš noriu namo! Aš noriu namo!

Taip šaukė ir taip verkė, net mieganti Tamsutė išgirdo. Susigraudinus dėl zuikučio sielvarto, padėjo savo švelnią rankutę jam ant galvutės ir tarė:

— Aš turiu galią grąžinti tave namo, bet žinok, jei pasiliksi su manimi, mano rūmuose, gyvensi ilgai, ilgai. O jei sugrįši į Saulę, gyvensi tik vieną trumpą valandėlę. Tat pasirinki!

Neilgai galvojo Saulės zuikutis. Pakėlė skaisčiais žiburėliais sužibusias akis į Tamsutę ir sušuko:

— Namo! Į Saulę! Nors trumpai valandėlei dar kartą pamatyti broliukus ir sesutes, sužinoti, kaip jiems einasi! Tada nesvarbu, kas atsitiks!

Nuleido galvutę Tamsutė ir liūdnai atsiduso. Jai buvo graudu. Ji taip pamilo savo mažąjį draugą! Bet žodį išlaidė — sušnabždėjo burtų žodžius.

Sukrutėjo uodegytė, sidabrinis pamušalas sušvito ir Saulės zuikutis, pavirtęs vyturėliu, pakilo į dangų. Kilo, kilo, kol išnyko Saulėje.

NARVYDO NUOTYKIAI

Tęsinys

Jonas Šulcas

Kaip pasakyta, taip ir padaryta. Narvydas su Petru susiieškojo draugą Vyta ir grįžo prie darbo. Narvydas vėl nusileido žemyn, o Petras su Vytu jį laikė. Narvydui pasidarė truputį baugu — juk jo gyvybė priklauso nuo Petro ir Vyto jėgų! Atsargiai jis leidosi žemyn stačia uola ir pirštų galais jau beveik siekė gėles. Staiga pasigirdo baisesnis triukšmas — didžiuliai akmenys riedėjo viens po kito stačion pakalnėn. Tie užkliudė kitus, kol visa krūva ėmė dardėti. Dundėjimą išgirdo ir kiti, pasilikę kalno viršūnėje. Visi tuoj sužiūro žemyn į tris drąsuolius besikapstančius prie Edelweiss. Vadovas energingai sušvilpė ir Narvydui su draugais nebeliko jokio pasirinkimo, kaip tik sugrįžti prie grupės. Nusiminę ir pavargę, jie už pusvalandžio grįžo į viršų ir gavo iš vadovo barti, kad lindo į tokias pavojingas vietas.

— Tie akmenys galėjo ant jūsų užvirsti ir amžinai palaidoti!

Praėjo savaitė ir Narvydas vis negalėjo užmiršti gražių Edelweiss. Jis labai norėjo sugrįžti ir nusiskinti, bet vis nerado tinkamos progos. Slapta eiti nedrįso, nes tai

vienos pilnos dienos kelionė. Praėjo ir antra savaitė, o Narvydas vis nekantriai laukė sekančios iškylos. Pagaliau buvo suorganizuota antra ekskursija, kuri turėjo privesti gana arti Meabe viršūnės. Narvydas su Petru tarėsi, kaip tenai pakliūti.

— Neužmirškime pasiimti geros virvės, — pasiūlė Petras, — tada be didelės rizikos prieisime prie gėlių.

— Kai grupė sustos prie kalno papėdės, mes atsiskirsime ir užlipsime prie gėlių, paskui vėl kitus pasivysime, — planavo Narvydas.

Atėjo ekskursijos diena. Petras su Narvydu žygiavo kartu, kad galėtų aptarti visas smulkmenas — žygis būtinai turėjo gerai pavykti. Pasiėkus numatytą vietą, jiedu atsiskyrė ir pradėjo lipti link Meabe viršūnės.

Abu berniukai sunkiai alsavo, o širdys taip smarkiai plakė, jog atrodė, kad vadovas tikrai girdi.

— Tu pririši virvę ir stovėsi prie uolos, o aš nusileisiu, gerai? — kamantinėjo Narvydas.

— Gerai, — pritarė Petras. — Bet gėles pasidalinsime!

— Pasidalinsime, — sutiko Narvydas apsijuosdamas virve.

Berniukai gerai apžiūrėjo uolą, kur augo gėlės ir jau buvo bepradedę įvykdyti savo sumanymą, kai išgirdo neįprastą garsą. Tai vaiko verksmas! Ir tikrai, visai arti gražių Edelweiss tupėjo mažas berniukas, gal septynių metų amžiaus.

— Petrai, laikyk virvės galą! — sušuko Narvydas.

Vikriai prisirišęs, Narvydas nusileido prie verkiančio vaiko. Tas atrodė nesužeistas, bet labai nusigandęs. Jis kalbėjo itališkai ir vis rodė į Edelweiss gėles ir į uolą. Narvydas suprato, kad jis turbūt paslydo, lipdamas prie gėlių, ir nedrįso toliau eiti.

Narvydas užkėlė mažąjį italiuką į viršų, o pats vėl nusileido nusiskinti gėlių. Kalnų uolomis nuskambėjo kiekvieno šūkavimas.

— Lucio, Lucio! Luuuuuuciiiiioooo....

Tai buvo vaiko tėvai, kurie jau kelias valandas jo ieškojo. Pamatę tris berniukus kalno viršūnėje, jie pradėjo moti ir lipti ton pusėn. Narvydas išpaudė Edelweiss vaiko rankon, o tas pasileido prie tėvų. Kol jie pasiekė Petrą su Narvydu, vaikas jau savo nuotykį išpasakojo. Lucio tėvai labai nuoširdžiai padėkojo, kad šie šaunūs vyrukai išgelbėjo jų sūnelio gyvybę. Petras, kuris mokėjo šiek tiek itališkai, jiems paaiškino, kad jiedu lietuviškai mokiniai ir kad jų vasarnamis apačioje, slėnyje. Lucio ir jo tėvai, nenorėdami taip greitai išsiskirti, palydėjo drąsuolius alpinistus ligi vasarnamio. Kai jį pasiekė, jau temo.

Lucio tėvas papasakojo direktoriui apie Narvydo žygį. Tas labai apsidžiaugė Narvydo drąsa ir patapnojo jam per petį. Visi išgyrė Narvydo šaunų veiksmą, bet laimei, niekas nepaklausė, kaip jis toje kalno viršūnėje atsirado. Juk jis išėjo su viena grupe, o grįžo su kita... Narvydas tik tylėjo ir šypsodamasis žiūrėjo į Edelweiss Lucio rankutėje.

(Bus daugiau)

LINKSMIAU

Cirke vienas storas ponas netyčia atsistojo ant kaimynės poniutės kojos.

— Atsiprašau labai, ponia, bet ar aš Jums ant kojos atsistojau?

— Turbūt kad Jūs, nes visi drambliai dar tebėra aikštėje! — atsakė poniutė.

▲ ▲ ▲
Ponas: Neužmiršk pašerti mano papūgą!

Nauja tarnaitė: Bet, kad aš jau vakar šeriau...

▲ ▲ ▲
Teta: Na, Petriuk, kaip tau patiko pirma naktis prie jūros? Ar gerai miegojai?

Petriukas: Oi ne, ta jūra knarkė visą naktį!

Maža mergytė: Mamyte, ar galėčiau gauti dar vieną gabaliuką torto?

Motina: Ne, vaikeli, virėja visas nosytes suskaičiavo ir visiems tik po vieną davė.

Mergytė: Ot kaip gaila, kad ji ašų neskaičiavo!

▲ ▲ ▲
Rimutė: Kodėl ta karvė neturi ragu?

Ūkininkas: O, yra visokių priežasčių, kodėl karvės neturi ragu — vienos yra tokios veislės, kitom ragai nupiaunami, bet ta karvė ten neturi ragu, todėl, kad ji ne karvė, o arklys!

RUDENĖLIS

Linutė

Rudenėlio kepurėlė
Iš spalvuotų lapų;

Rudenėlio kišenėlės
Pilnos obuoliukų.

Rudenėlis vakarėlį
Padainuos dainelių;

Rudenėlio veidužėliai
Rausvi kaip uogelių.

Rudenėlis tylutėliai
Lauk ves už rankyčių —

Rudenėlio pirštužėliai
Kapt! — už mūs nosyčių.

VIENAS VYRAS NE TALKA

J. Slėnys

Algirdas-Antanas sėdėjo ant savo namų priekinių laiptų. Jis žiūrėjo kažkur labai toli. Jis nežiūrėjo į Jurgiu-ko Jurgaičio raudoną vežimą, pastatytą anoj pusėj gatvės. Jis nežiūrėjo į vyrą, kuris sėdėjo telefono stulpo viršūnėje ir knibinėjo vėlas. Jis net nežiūrėjo į didelius debesis ir neieškojo dramblių ir hipopotamų danguje. Ne, Algirdas-Antanas tik sėdėjo ir žiūrėjo kažkur labai toli.

Ant Algirdo-Antano kiemo žolės gulėjo naujas grėblis. Ant Algirdo-Antano kiemo žolės gulėjo didelė pintinė. Ant Algirdo-Antano kiemo žolės gulėjo daug lapų — gražių lapų — geltonų, raudonų ir gelsvai rausvų. Bet Algirdas-Antanas į juos nežiūrėjo.

Buvo šeštadienis. Algirdo-Antano mamytė prašė nugrėbti kiemą. Bet kaip jis vienas grėbs? Tų lapų tiek daug, tiek daug — ir dar daugiau krenta!

— Kad tik visi lapai kartu nukristų, — galvojo Algirdas-Antanas. — Tada nereiktų kiekvieną šeštadienį juos grėbti...

Algirdas-Antanas užsimerkė, stipriai sukryžiuo pirštus, nes tai padeda, sako, ir sušnabždėjo:

— Visi lapai, nukriskit!

Nukrito vienas, didelis, gražus, geltonas lapas. Vienas.

Algirdas-Antanas pasirėmė smakrą ir vėl žiūrėjo kažkur toli. Jis nematė, kai telefonistas nulipo nuo stulpo ir jam nusišypsojo. Jis nematė, kai Jurgiukas Jurgaitis atsisėdo į savo raudoną vežimą ir jam pamojo.

Staiga juodas šuniukas perbėgo per gatvę ir pribėgo prie Algirdo-Antano namų priekinių laiptų. Jis pagriebė Algirdui-Antanui už dryžuoto megztuko rankovės.

Algirdas-Antanas pakėlė akis ir pamatė, kad Jurgaičių Jurgiukas stovi ant šaligatvio ir šypsosi. Algirdas-Antanas taip pat nusišypsojo.

Jurgiukas Jurgaitis peršoko per didelę pintinę, kuri gulėjo Algirdo-Antano kieme ir, pagriebęs grėblį, ėmė grėbti. Algirdas-Antanas nušoko nuo laiptų ir ėmė lapus krauti į pintinę. Juodas šuniukas kažkur nubėgo, lodamas.

Už poros minučių Algirdas-Antanas pakėlė galvą ir pamatė, kad ant šaligatvio stovi Rimutė ir Aldutė ir šypsosi. Juodas šuniukas bėgiojo aplinkui ir lojo.

— Norit žaist? — pakvietė Algirdas-Antanas labai mandagiai. — Mes renkam lapus Karaliui Rudeniui lovą prikimšti. Jam dabar labai kieta miegoti.

Visą valandą keturi vaikai ir vienas juodas šuniukas grėbė lapus, kol pasidarė didžiulė krūva. Lapai kažkodėl labai klausė. Galbūt todėl, kad juos ne tik taip sau grėbė, bet rinko Karaliaus Rudenio matracui prikimšti. Net vėjeliui pasidarė įdomu. Jis tupėjo didžiajame kleve ir tik kartais pašiausė juodo šunelio kailiuką.

— Dabar turime išbandyti, ar Karaliaus Rudenio lova bus mikšta! — sušuko Algirdas-Antanas.

— Viens, du, trys — op!

Iš lapų krūvos kyšojo keturios galvos — ne, penkios. Ir — tikrai — dvylika kojų. Dvylika — pienininkas praeidamas suskaičiavo.

Tada vaikai susikabino rankomis ir pradėjo šokti aplink lapų krūvą. Taip jie šoko ir dainavo, kol ir pietūs atkeliavo.

Pirmadienį Algirdas-Antanas rašė rašinį mokykloje. Jis viršuje užrašė savo vardą — Algirdas-Antanas Ažuolaitis. Tada jis savo rašinį pradėjo štai kaip:

Vienas balsas ne daina,
Vienas vyras ne talka!

Ar galite atspėti apie ką Algirdas-Antanas rašė?

MĮSLĖS

1. Geltonas vyrelis, žalia barzdelė.
2. Žalia kojytė, raudona galvytė.
3. Turi kepurę, bet pats be galvos.
Turi vieną koją, bet be bato ant jos.
4. Vėjas pučia, pati juda, vaikai linguoja.
5. Melsvas kiaušinukas, kaulinis pilvukas.
6. Apskritas kaip kubiliukas, uodegoj šakaliukas.

Mįslių atsakymai: 1. morka, 2. žemuogetė, 3. grybas, 4. obelis, 5. slyva, 6. obuolys.

IŠDYKUSI PŪKUTĖ

Tęsinys

Vanda Frankienė

Vieną kartą Pūkutė, bešokinėdama, nustraksėjo gilyn į mišką ir pasileido tolyn bėgti. Ak, ir ką ji pamatė: nugi sruveno skaidrus upelis, o skersai jį pertiestas gražus, geltonas tiltas. Karalaitė sustojo: ten tolumoje kažkas stūksa, gumšo — lyg namai, lyg sodai. “Kas ten galėtų būti?” pamastė ji. “Perbėgsiu per tiltą ir pasižiūrėsiu”. Bet tuoju prisiminė ji mamytės ir tėvelio pasakojimus apie Raganos užburta daržą ir sodą, ir tą gražųjį tiltą. O dar ir tai, kaip tėveliai ją mokė ir grasino niekados neišdrįsti ten eiti, nes pavirsianti akmeniu ir niekados namo nebesugrįšianti, arba ją Ragana išsikepsianti.

— Na, ką jau tie tėveliai išmano! Jie, tikriausiai, tik pagąsdinti mane tenorėjo. Perbėgsiu ir pasižiūrėsiu. Aš juk greita ir nedaug ko tebijau, — tarė pati sau Pūkutė ir perbėgo tiltą. Čia pat, ant kalniuko, ji išvydo sidabru žvilgančius aukštus vartus. Abiejose vartų pusėse, ant stulpelių, tupėjo du riestasnapiai, vienaakiai, raudoni paukščiai. Juodu ją meiliai užkalbino:

— Sveika voveryte, karalaite!

— Jie mane pažįsta ir mandagiai sveikina, — nudžiugo Pūkutė ir prišoko artyn.

— Tik pažvelk, viešnele, pro vartų langelį — tik pažvelk, nebijok, — ragino jie Pūkutę. Ir ši pakluso — pažvelgė.

Vaje, trobesys kaip puikus grybas, sukasi ant paukščio kojos! O kas per gražumėlis daržo: didžiuliai kopūstai, morkos ir salotai! Darže daugybė kiškių, o ant tako paukščiai, eilėmis sutūpę, lesa auksinius grūdus. Gi va, tame šone, didžiulė obelis, pilna raudonų obuolių. O jau kvepia tie obuoliai ištolo! Staiga atsivėrė vartai, ir Pūkutė jau buvo bešokanti vidun. Tik ūmai išgirdo švelnų balselį:

— Neik, Pūkute, neik voveryte! Tai užburtas Raganos daržas; tai užkeiktas sodas! Neik, pražūsi! — čia pat auganti ramunėlė bandė perspėti Pūkutę. Bet ši tik nusijuokė — nepaklausė, ir pasileido prie obels. Vikriai įšoko į medį. Vienaakiai paukščiai snapais baisiai sukalo. Užsivėrė vartai. Kažkas iš besisukančiojo trobesio vidaus nusikvatojo. O Pūkutė nieko neboja: ragauja nusirašytą raudoną obuolį, ir tiek. Tasai gi obuolys toks skanus, saldus! Suvalgiusi vieną, dar ir antrojo siekia. Suvalgė dar tą ir pagalvojo, kad reiktų nubėgti draugių pasikviesti, nes obuolių skanumėlis neapsakomas. Bet pirma ji paišdykaus! Puolė rašyti obuolių: prakanda vieną po kito ir meta žemėn. Ir taip darė, kol nedaug jų medyje beliko. O kai žvilgterėjo žemyn — labai nustebė: darže — tame puikiajame darže — vietoj matytų kiškių, išvydo daugybę mažų ir didelių akmenėlių. O kur tie paukščiai nuo tako, kurie lesė auksinius grūdus? Jie akmenėliais pavirto, ir jais dabar nusėtas takas...

— Vaje! — sušuko išsigandusi Pūkutė. Ir tuo pat metu didelė ranka ją griebė už auselių. Dabar ji pamatė Raganą. Ji buvo biauři, ilganosė senė. O kai nusijuokė, tai pasimatė jos burnoj aštrūs vilko dantys. Ant rankų pirštų — baisūs vanago nagai.

— Ak tu — išdykėle, nenaudėle! Kiek tu žalos man pridarei! Mano gražiuosius obuolius juk nuraškei — apgraužei juos ir išmėtei. Nubausiu tave — cha-cha-cha. Tai links-

ma man! — pradžiugo Ragana. — Tu gi to karaliaus Pūkio duktė. Matau karūnėlę ant galvos. Tai dabar keršysiu! Ne-užmiršiu, oi ne, kaip žiauriai mane iš puotos išvarė! — Nusikvatojusi sušvilpė Ragana — ir beregint atsirado narvelis. Įmetusi į jį Pūkutę, įkabino į dureles didelę spyną. Užrakinusi, raktą paslėpė savo ausyje. Narvelį gi pritvirtino prie storiausios obels šakos, o aplinkui prikabinėjo daug užburtų varpelių, kurie, vos palietus narvelį, gramzdžiai sužvangėjo. Niekas negalės Pūkutės išvaduoti, niekas! Jei kas pabandytų prisiartinti prie obels, užburtieji varpeliai pašauks Ragana.

Pūkutė gailiai pravirko. Nusiminė. Išsigando. Bet niekas jos gailaus verksmo negirdėjo, nes abu tėveliai buvo toli, Voveryno mieste. O negailestingoji Ragana juokėsi patenkinta ir, sukiodama narvelį, sušuko:

**Šalk ir drebėk nuo šiaurės vėjo, nuo audrų.
Lietus teprausia tau veidelį,
Vėjas tešukuoja pūkuotą galvelę.
Vargelis tavo — brolelis tavo,
O ašarėlės — seserėlės.
Ir sunyksti tu, karalaite,
Karaliaus Pūkio dukraite!**

Suposi, sukosi narvelis. O aplink jį zirzė, ūžė, švilpė. Baimės apimta, Pūkutė verkė:

— Ak, kodėl tavęs, mamyte, neklausiau?! Vai, kas dabar bus?!

Karaliaus Pūkio rūmuose visi nusiminę, nes jau savaitė praslinko, kai karalaitė dingo. Karalienė Gražutė susirgo beverkdama dingusios dukrelės. Karaliaus veide atsirado daugybė susirūpinimo raukšlių ir raukšlelių. Viso miesto voverės ir voveriukai pasklido po mišką karalaitės ieškoti, bet niekur jos nesurado. Karaliaus pasiuntiniai iškrėtė visus tankumynus, apklausinėjo daugelį žvėrių ir žvėrelių, paukščių ir paukštelių. Bet niekam jos netekę matyti. Nė vienas nežinojo, kur ji dingo. O gal tik pasakyti nenorėjo, nes išdykusi Pūkutė daugybę lizdelių buvo iš-

draskiusi, daugelį paukštelių nuskriaudusi, ir šiaipjau didelį skaičių negražių pokštų iškrėtusi žvėreliams.

Karalienė ir karalius sielojosi ir patylomis su baime ėmė spėlioti, ar kartais Pūkutė nebus patekusi pas piktąją Raganą.

— Gal ji jau ten kietuoju akmenėliu pavirto, — rauduoja mamytė. — Galbūt jos nė gyvos jau nebėra, — svarstė nusiminęs karalius. Patiems paskutiniams pasiuntiniams sugrįžus ir nesuradus Pūkutės, karalius, sielvarto apimtas, šaukėsi stebuklingojo paukštelio. Pasukęs plunksnelę rytų pusėn, ilgai ja mojavo, prašydamas:

Mėlsvuti, nuostabus paukšteli —

Atskubėk!

Nelaimėje, prašau, man padėk!

Ir išgirdo Pūkis tylų balselį:

Žinau, karaliau.

Bet tuojau negaliu:

Aš pašautus sparnelius turiu...

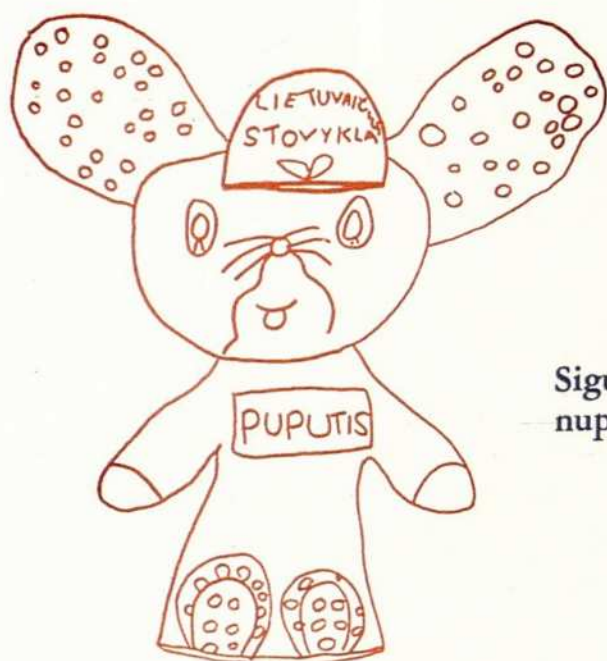
Karališkoji šeima visai jau neteko vilties. Liūdesys ir nerimas užviešpatavo netik rūmuose, bet ir visame Voveryno mieste.

Supasi narvelis obels šakoje jau ištisi metai. Suvaro, sunyko Pūkutė nuo bado ir šaltų vėjų, ir vos begyva tūno savo kalėjime, apmąstydamą, kaip jai gera buvo pas tėvelius. Dažnai apsiverkia gailiai, kam tokia negera buvusi paukšteliams ir gyvulėliams, o labiausiai savo tėveliams.

— Ak, kad tik kaip nors galėčiau ištrūkti iš narvelio — visų klausyčiau, visiems gera būčiau, — verkia, aimanuoja vargšėlė.

Va, pagaliau — iš tolimų debesų, iš užu kalnų atskrenda burtininkė Gerutė. Jai ant peties tupi mėlsvasis paukštelis ir kelią rodo į Raganos dvarą. Skuba juodu nelaimingos Pūkutės išvaduoti, nes jos tėveliai kasdien vis prašo, maldauja pagalbos, sukiudami stebuklingąją plunksnelę. Buvęs sužeistas ir ilgai negalėjęs paskristi Mėlsvutis, pasveikęs, tuojau išsiskubino pas burtininkę Gerutę, prašydamas padėti išvaduoti Pūkutę.

(Bus daugiau)

Sigutės Pupučio portretą
nupiešė Rita Neveraukaitė, 8 m.

PUPUČIO VASARINIS DIENORAŠTIS

EGLUTĖS Puputis turi giminių — vienas jų yra Sigutės Lenkauskaitės Puputis, paprastai vadinamas Sigutės Puputis. Sigutės Puputis šiemet stovyklavo mergaičių stovykloje Dainavoje, Manchester, Michigan, kartu su Sigute. Jis ten turėjo visokių nuotykių. Ar norit žinoti, ką jis stovykloje veikė? Tik paskaitykit!

sekmadienis

Iš džiaugsmo maniau iššoksiu pro mašinos langą, bet tai būtų didžiausia nelaimė. Sigutė juk mane prausė ir gražiai sveikintis mokė, nes keliauju į Dainavą!

Štai aš jau užregistruotas, gavau stovyklinį ženklelį ir nuleidau vėliavą. Man buvo baisiai įdomu, kaip mergaitės rinkosi būrelių vadoves — ir aš balsavau. Aš 94-tasis stovyklautojas!

Kai leido vėliavas, man Sigutė liepė ramiai laikytis ir lygiuot. Kažin ką tai reiškia — "lygiuot"? Rytoj sužinosiu — pavargau... labanakt!

pirmadienis

Kai pabudau, maniau, kad bažnyčioj užsnūdęs buvau, nes varpelis skambėjo. Bet čia tokia tvarka — viskas prasideda ir baigiasi skambučio — varpelio — garsu. Gražu!

Pirma stovyklos diena. Skaniai papusryčiauvau — ir žinot ką gėriau? Kavos! Dar niekad gyvenime negėriau kavos. Namuose Sigutės mamytė siūlo pieno ar kakavos...

Į kultūros vakarą, žinoma,ėjau. Buvo labai įdomu, tik gaila, kad Sigutė išsigando ir nedeklamavo apie "mergytę kaip uogytę"... Ir

man, tiesa, žadėjo leisti deklamuoti prie laužo. Kažin kas atsitinka, kai sako "pažiūrėsim, pamatysim"?

antradienis

Oi, lijo, tai lijo! Sušlapau ausis — tikriausiai persišaldžiau ir čiaudėsiu. Tada Sigutė mane neš į ambulatoriją — žinot, ten kur visi vaistai būna. Atrodo, gana bėdų, bet ne... Ogi, skubėjau iš vieno užsiėmimo į kitą ir — paklydau! Stovyklautojos mane rado skaitykloj verkianti.

trečiadienis

Man ši diena nelabai patiko, nes pramiegojau pusryčius. Visa diena buvo sumaišyta.

Po pietų keliavom po Lietuvą: buvau Aukštaitijoje, Dzūkijoje, Suvalkijoje ir Žemaitijoje. Vakareėjau žiūrėti vaidinimų, bet tik pusę temačiau, nes užmigau ir Sigutė mane nunešė į lovą. Bet man dar vis smagu stovyklauti!

ketvirtadienis

Mano mėgiamiausia diena! Saulutė taip skaisčiai spindėjo. Kaiėjau maudytis, negalėjau iš vandens išlipti. Sigutė mane nešiojo, o aš — jos saulės akinius. Vanduo toks šiltas!

Vakare buvau kaukių baliuje. Nesuprantu. Viena mergytė buvo apsirengusi Pupučio kostiumu. Nesuprantu, kodėl teisėjai jai nedavė pirmos vietos — juk nėra gražesnio sutvėrimelio už pelytę!

penktadienis

Šiandien pasakojo apie profesijas ir pašaukimus. Klausiau auseles ištempęs, bet apsispręsti tuo tarpu negaliu. Gal man būti mokytoju... o gal daktaru... gal sūrio gamintoju... o gal likti stovyklautoju...

Po pietų mokiausi, kaip gėles karpyti, grybus paišyti, siuvinėti ir vaidinti. Visur gerai sekėsi. Grįžęs į Clevelandą, galėsiu pasigirti.

Girdėjau, vakare pasakojo bauginančias pasakas, bet aš užsilenkiau ausis ir greit užmigau...

Arbūzo galvosūkio atsakymai (psl. 28) — Skersai: 2. šalna, 4. pora, 5. šarka, 7. arbūzas, 9. rūkas, 10. kur, 11. rudas, 12. kinas. Žemyn: 1. dar, 2. šonas, 3. laikas, 6. ar, 8. oras, 10. kąsnis.

Skersai:

2. Kai pašala, pasirodo...
4. Du dalykai, kurie tinka kartu.
5. Tupi... ant tvoros,
Nenulaiko uodegos.
7. Dalykas, kurį šis galvosūkis
vaizduoja.
9. Migla.
10. Kurioje vietoje, arba...
11. Medžio kamienas yra... (spal-
va).
12. Tai, kas rodoma per filmus.

Žemyn:

1. Pridėk vieną raidę prie žodžio
"ar" ir gausi kitą žodį, kuris
reiškia pakartojimą arba laiką.
2. Ne nugara, ne priekis, bet...
3. Tai, ką laikrodis rodo.
8. Rudenį... būna šaltesnis.
10. Kas atkandama dantimis yra...

(Atsakymai psl. 27)

PAMIKLINKIM LIEŽUVĖLIUS

Eilių eilės elnių ir elniukų eikliai ėjo, o eigulis einančias
elnių eiles eikliai eiliavo.

Topoliai tyliai trynėsi, temstant tolimam Tautvilų tako to-
lyje, tykiai tiesdami taip tobulai Tvėrėjo sutvertas šakas.

PAGYRIMĄ LAIMĖJĘ RAŠINIAI

LIETUVOS KAIME

Visi linksminasi. Lietuva laisva. Rusai nugalėti. Kaip musės prie medaus, lietuviai, latviai ir estai skuba į savo tėvynes. Grįžta ir mūsų šeima prie Ventos ir Virvyčios santakos, į tėvelio gimtinę. Ūkis sunaikintas, bet mes jį atstatome. Pastatome gyvenamą namą, tvartus, daržines, pastatus gyvuliams ir paukščiams laikyti.

Mūsų ūkis 140 akrų. Pradžiai nuperkame septynias karves, bulių, du arklius, penkias avis, prisiperiname naminių paukščių. Įsigyjame traktorių ir kitus ūkio padargus. Užvedame vaismedžių sodą.

Aš irgi padedu ūkio darbuose. Išleidžiu karves į dobilus, pririšu arklius, palesinu paukščius, surinku kiaušinius. Reikia pašerti ir kiaules, kurios vartosi purvyne.

Šiandien man mama leidžia visą dieną praleisti taip, kaip aš noriu. Išbėgu apsižvalgyti į kalnelį. Per lauką bėga lapė, vydamas kiškeli. Oi, va! Prie pamiškės ažuolo po lapais slepiasi baravykų šeima. Neliečiu jos, bet įsirangau į ažuolą ir žvelgiu į lauką.

Kas ten? Ar kas akmenį metė? Ne. Tai vyturėlis, lyg akmenukas, krenta iš padangės. Paieškočiau ir lizdelio dirvoje, bet vyturėlis savo vaikučius jau bus išvedęs.

Prisimenu, mama norėjo žuvies rytojui. Eisiu pameškerioti. Sirps-

ta žemuogės ir avietės. Nuraškau kelias, bet uogauti rytoj ateisiu. Priskinsiu mamai visą kašelę. Dabar pasuku į rytus, prie Gušros upelio. Jis parodys man kelią prie ežero.

Lengva bėgti pakalnėn. Greit atsirandu Gušros krantuose. Čia žydi ir kvėpia gėlės. Žolė iki juostos. Krentu į žolę. Dabar gėlės lyg medžiai, o pušys lyg milžinai žiūri į upę. Bet nėra laiko gulėti, mamai reikia žuvies.

Upelis pasuka į pietus. Prasižveda pelkėti krantai. Aš nusiimaunu batus ir kojines. Pasiraitau kelnes. Varlės išsigąsta ir lyg strėlės šoka į vandenį. Į žolę išcka rupūžė. Paskui ją šliaužia gyvatė. O! reikia būti atsargiam. Gali įgelti.

Jau aš ir prie ežero. Čia turime pasistatę nedidelę prieplauką. Namelyje mano meškerės, maudymosi kostiumas, o prie liepto pririštas motorlaivis.

Įsėdu į motorlaivį ir pasuku į ežero salą.

— Gyvi! Gyvi! Gyvi! — nuo kranto šaukia pempės.

— Žinoma, kad gyvi. Kur nebūsi gyvas savo tėvynėje, — pagalvoju.

Netoli salos išjungiu motorą ir įleidžiu meškerę. Maždaug už dešimties minučių dingsta plūdė. Užkertu. Lankstosi meškerės kotas. Stipri žuvis. Valio! Ištraukiu lydeką. Už valandos laivelyje jau turiu keturias lydekas ir tris stambius ešerius. Tai gana. Už-

vedu motorą, pasuku į salą. Priesiršiu laivelį, o pats šoku į vandenį pasimaudyti.

Šiltas ežero vanduo. Jis gaivina jau kiek išvargusį mano kūną. Paplaukau gerą pusvalandį, o paskui dar pasišildau saulėje.

— Su žuvimi būtų skanu ir grybai, — pagalvoju. Pabėgėju į salos pušynėlį. O, kiek čia grybų! Baravykai, voveruškos, rudmėsės, raudonviršiai, umedės ir kiti. Piaunu peiliuku pagal pat žemę ir nešu į laivelį. Pakaks, visų nesurinksiu. Žuvis suveriu ant virvelės, o į kibiriuką sudedu grybus. Pilnu greičiu grįžtu į prieplauką. Sudedu meškeres, persirengiu ir prirakinu laivelį.

Grįžtu kiek pavargęs, bet laimingas. Nebeinu aplink pro vartus, bet peršoku per sodo tvorą. Sesutė parodo man savo naują suknelę, o aš visiems savo laimikį. Tėtis su mama net seilę nuryja.

Tą vakarąėjau miego labai laimingas, pilnas gražiausių Lietuvos gamtos išpūdžių.

Linus Kojelis

Los Angeles, Calif.

KELIONĖ PER LIETUVĄ

— Viens, du, trys... Skrist! — pasakė vadas. Kregždžių būrys pakilo ir pradėjo skristi. Jos skrido į Lietuvą, savo vasaros kraštą.

— Aš negaliu sulaukti, kada mes ten būsime, — sakė Ilgasnapė.

Daugiausia jos skrido per jūras. Pagaliau pamatė baltą smėlį.

— Tai Neringos kopos, — paaiškino vadas. — Čia galėsime nusileisti ir pailsėti.

Visos nusileido.

— Oi, kaip gražios tos smėlio kopos! — sušuko Rudasparnė. — Eina aukštyn ir žemyn. Aš norėčiau čia visą laiką pasilikti.

Bangos šnarėjo ir palengva plakė smėlį. Du dideli briedžiai atkeliavo jų pasveikinti. Neužilgo vadas pradėjo raginti skristi toliau. Skrendant, Ilgasnapė parodė kitoms tarp pušų gražų Birutės kalną. Pradėjo matytis žmonės, kaimai. Viskas atrodė apleista ir liūdna. Žmonės dirbo lauke, bet atrodė be nuotaikos, nes dirbo ne sau, bet rusams. Saulutė leidosi žemyn ir keleivės pradėjo ieškoti, kur sustoti nakvynės. Priskrido didelį mišką.

— Žiūrėkite, kokios minkštos samanos, — pasakė vadas, — čia ir apsistosime.

Aplinkui žydėjo melsvos žibutės. Genys kaleno medį ir sveikino keleives. Kukavo gegutė.

Sutemus, jos pamatė einant kelis vyrus. Jie atrodė labai suvargę.

— Tai partizanai, — paaiškino vadas, — jie slapstosi nuo rusų ir laukia geresnių dienų.

Ryte jos toliau tęsė savo kelionę. Neužilgo priskrido didelį miestą. Matėsi daug žmonių. Bažnyčių bokštai kilo į viršų. Gatvėse žaidė vaikai. Kregždės nustebė, nes dauguma žmonių kalbėjo svetima kalba. Nejaugi jos būtų paklydusios ir savo kraštą praskridusios.

— Tai rusai, — paaiškino Rudpilvis, — jų vis daugiau ir daugiau į Lietuvą privažiuoja.

Vadas pasakė, kad jos gali pradėti ieškoti vietos lizdams statyti. Kelionė pasibaigė ir jos buvo jau namuose. Ilgasnape norėjo savo namelį įsitaisyti Gedimino kalne — pilies griuvėsiuose. Rudpilvis skrido prie katedros. Į bažnyčią nėjo daug žmonių, nes rusams tai nepatiko. Visos kregždės pradėjo ieškoti vietos savo namams statyti.

— Iki pasimatymo, — pasakė vadas, — susitikime rudenį...

Ir nuskrido.

Ramunė Bernotaitė, 10 m.
Nashua, N. H.

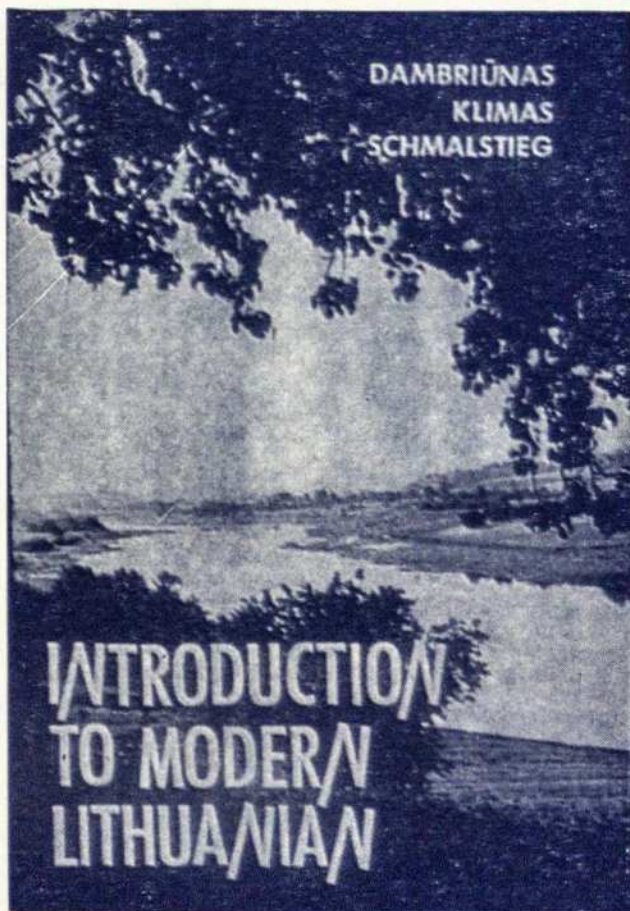
EGLUTĖ sveikina visus konkurso dalyvius!! Ji džiaugiasi, kad atsiuntėt savo rašinius ir piešinius.

Pagyrimus dar laimėjo: Teresė Miliauskaitė, 8 m. iš Worcester, Mass. už gražų Pupučio piešinėlį ir Rimas Gylys, 9 m. iš Manlius, N. Y. už didelį Lietuvos žemėlapi, kuriame atvaizdavo kelionę per Lietuvą.

NAUJA KNYGA

Brangūs tėveliai, štai išleistas puikus lietuvių kalbos vadovas anglų kalba. Jame telpa 40 pamokų, gramatikos priedas, skaitymai ir žodynėlis. Tai puiki dovana silpnai temokantiems kalbą lietuviukams. Išleido Tėvai Pranciškonai, Brooklyn. Kaina: 7 dol. Galima užsisakyti šiuo adresu: Darbininkas, 910 Willoughby Ave. Brooklyn, N. Y. 11221

1967, SPALIS

Alp 1785
LKA

EGLUTĒS ŠVENTĒS PRISIMINIMAI

Tai smagi buvo penktoji Eglutės šventė, įvykusi Eglutės gimtinėje! Atvykome iš visur — tautiniais rūbais ir plačiais šypsniukais išsi-puošę. Ot, kad šokom ir dainavom ir deklamavom. Tėveliai žiūrėjo ir stebėjosi. Aišku, kad sekančiais metais atvažiuosim! Mes — Eglutės draugai.

90.744.294.